

Această carte n-ar fi fost posibilă
fără sprijinul financiar
al următorilor oameni deosebiți,
cărora le mulțumesc din inimă:

*Nicolae Cătălan,
Jessica, Daniela și Petru Bujor,
Laura și Daniel Roșu,
Aurora și Costel Trofin-Nistor,
Luciana și Adrian Butuza,
Viorica Molnar.*

Alex Săndulache

#poșisălupti

Prefață de Carmen Ivanov,
postfață de Dan Gîju

Editura Paginarium Publishing
București, 2022

Vice Admiral Horatio Nelson 1758–1805, Portsmouth City Council's Economy, Culture and Community Safety. Archived from the original on 3 May 2007. Retrieved 2 April 2007

Surse electronice

- https://www.digizyme.com/cst_landscapes.html
<http://www.gosportheritage.co.uk/wordpress/wp-content/uploads/2018/02/lightship-brochure-1-Read-Only.pdf>
<http://www.hmsmedusa.org.uk/>
<https://www.livescience.com/66017-metal-snail-endangered.html>
<https://museum.wales/blog/2015-07-17/Under-Armour-the-amazing-new-scaly-foot-snail/>
http://www.royalnavalmuseum.org/info_sheets_solent-forts.html
<https://sailtraininginternational.org/vessel/rona-ii/>
<https://www.scientificamerican.com/article/do-we-live-in-a-simulation-chances-are-about-50-50/>
<https://www.scientificamerican.com/article/the-neuroscience-of-reality/>
<https://solentforts.com/about/solent-fort-history/>
<https://www.thecaterer.com/news/hotel/clarenco-to-operate-a-trio-of-forts-in-the-solent>

Cuprins

<i>Ce învățăm de la Alex? (În loc de prefață)</i>	7
<i>Introducere</i>	11
<i>Preludiu</i>	17
<i>Marea Britanie</i>	23
<i>Masterul</i>	30
<i>Profesorul</i>	38
<i>Consultația</i>	45
<i>PET scan</i>	52
<i>Nori de furtună</i>	57
<i>Kafka</i>	62
<i>Castraveți murați</i>	69
<i>O dilemă</i>	79
<i>Sam</i>	85
<i>Vampirică</i>	89
<i>Prieteni și străini</i>	94
<i>Vocație</i>	100
<i>Studio</i>	106
<i>Metropolă</i>	110
<i>PICC line</i>	118
<i>O proastă</i>	122
<i>La pușcărie</i>	128
<i>O lepră</i>	135
<i>Externare</i>	145
<i>Portsmouth</i>	152

No rest for the wicked	160
Miriam	165
Mustard Gas	171
Experiență	176
Un pericol	181
Ciobul	185
Sailing	193
Thorpe Park	204
Farfuria zburătoare	213
Hickman	219
Păcăleala	228
Un melc	236
Ho-Ho-Ho!	240
Viața în spital	256
Paralelă	264
O nouă mutare	270
La final, un început	277
Mulțumiri (<i>În loc de epilog</i>)	285
La final de lectură (<i>În loc de postfață</i>)	287
Voi lupta! (<i>Cuvânt la închiderea ediției</i>)	292
Bibliografie	293

***Vorbirea aceasta este prea de tot:
cine poate s-o suferi?***

Ioan 6:66

Introducere

Îmi ții sufletul în palme. Tot ce am gândit, visat cu ochii deschiși, tot ce am scris pe foaie sau desenat pe ecran în ultimii trei ani. Nu pot condamna un copil la existență, așa că aceste pagini sunt urmașii mei. Rupti din ființa mea, iubiți și apoi trimiși în lume la tine. Îți vor umbra prin minte și vor lăsa acolo o parte din mine. Nu te teme. Începem o relație intimă.

Sunt o ființă primitivă, nu te lăsa păcălit de ambalajul strălucitor al unor cuvinte sau propoziții colorate. Scopul meu e simplu: să mă reproduc și astfel să supraviețuiesc. Nu am niciun merit. Regulile după care funcționez au fost stabilite de forțe misterioase independente de mine. Sunt o mașinărie de traducere a realității obiective în subiectivitate. Existența este într-un singur fel, dar noi o fabricăm în 8 miliarde de moduri. Unii dintre noi găsesc plăcere în exhibiționismul propriei subiectivități. Alții, în devorarea acestei substanțe a umanității individuale. Fac parte din ambele grupuri.

Și dacă esența mea este mai nutritivă sau nu, dacă culorile minții mele sunt mai vii sau nu, dacă mașinăria mea merge mai repede sau mai încet, are un ampatament mai mare sau mai mic, dacă pot primi și evacua un flux mai consistent sau mai slab caloric de univers, nu ține de mine. Eu doar hotărâsc dacă să deschid sau nu poarta întreprinderii.

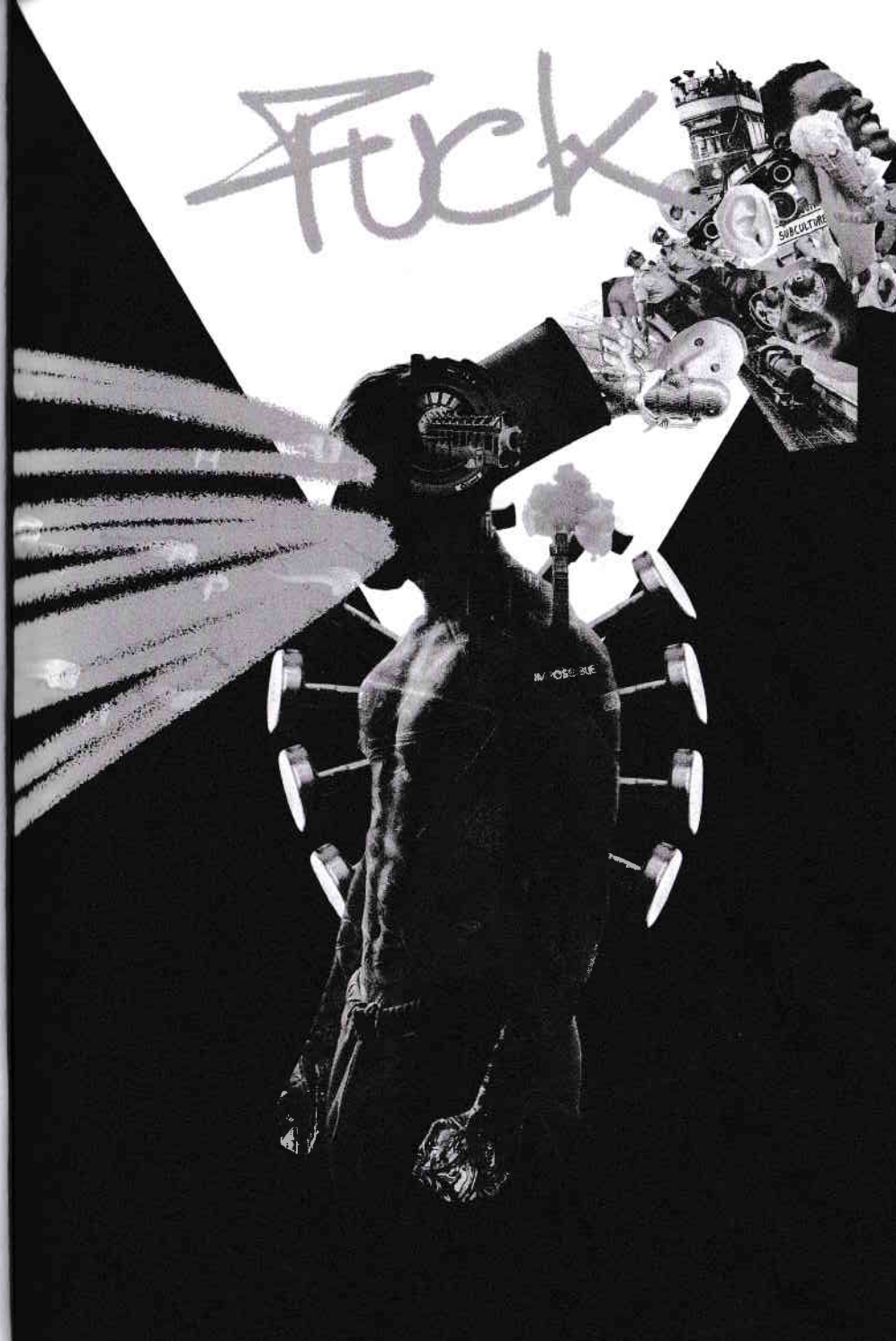
De multe ori simt că mecanismul e neadecvat. Aș vrea să inventez supape, porțițe, ferestre, robinete, ca să las acest torent să țâșnească prin fiecare crăpătură. Uneori simt cum metalul geme, se îndoaie sub forța presiunii. Orificiile sunt prea mici, prea strâmte. Alteori mă tem că dacă deschid obturatorul până la capăt, plăcerea va fi prea mare, iar angrenajul se va dezintegra. Atunci îmi voi fi ratat scopul. Sau abia atunci mi-l voi fi îndeplinit.

#poțisărâzi îți arată primul meu contact cu Limfomul Hodgkin. Descoperirea diagnosticului după nuntă, mutarea în Franța pentru tratament, remisia și întoarcerea în țară la o viață normală. Cartea de față reia acțiunea de la finalul anului 2018 și arată ce s-a întâmplat mai departe până în martie 2020.

Ca în volumul precedent, *#poțisălupti* este scrisă sub formă de jurnal. Fiecare capitol reprezintă o perioadă de timp reală în care evenimentele relatate s-au desfășurat. La începutul fiecărei descrieri am introdus o porțiune de text meditativă delimitată grafic prin cele două păsări în zbor. Continui să împărtășesc poze relevante pe parcursul cărții și dezvolt inițiativa mea creativă din primul volum, de a publica imagini de concepție proprie care au rolul de a însoți și aprofunda textul. E doar o altă supapă pe care o deschid. Toate fotografiile și posterele pot fi vizualizate în varianta lor color pe www.alexsandulache.com.

Nu face o dogmă din ce scriu aici, oricât de sigur și răstit mă exprim. Convingerile mele cele mai profunde sunt la fel de stabile și semnifiante ca un curcubeu după potop. Le exprim cu vehemență pentru că trebuie să le epuizez, să le

directionez către consecința lor ultimă, să le las să-și trăiască viața. De fapt, singura mea ideologie este perisabilitatea opiniilor, credințelor, pozițiilor, cauzelor ș.a.m.d. Paradoxal.

Avem aripi și direcții la care ținem cu toată ființa și de a căror încălcare ne ofensăm până la disoluția celuiilalt. Refuz stabilitatea și securitatea unei convingeri. Sunt mulți care trăiesc toată viața cu aceleași idei și găsesc o mare sursă de mândrie și onoare în asta. Căci la bază se află un instinct primar de apartenență și loialitate față de trib. De a te bucura de confortul științei că totul este explicat și cunoscut. Idee inspirată din teoria identității sociale a lui Henri Tajfel¹ și cartea lui Yuval Noah Harari – *Sapiens: A Brief History of Humankind*.

Ne trebuie un program de schimb ideologic. Cum ar fi să-ți înlocuiești concepțiile anual sau poate chiar lunar? Să te dezbraci de plăcerea familiarului ideatic și să îmbrățișezi fix poziția cea mai detestabilă, numai ca mai apoi să o abandonezi în momentul în care ți se mulează pe creier. Destul de incomodă o astfel de existență. Mai mult disconfort interior cu noi înșine, pentru mai mult confort exterior cu ceilalți. Putem să ne mințim că ideea e tot ce contează, dar în realitate e vorba numai de apartenență, iar aceasta se află de toate baricadele.

Al doilea volum? Da și poate va mai fi și al treilea. Poate vom avea de-a face cu o trilogie a absurdului. O lume imposibilă. Am râs când nu se putea râde, acum luptăm când nu se poate lupta. Pe viitor vom exista când nu se poate exista?

¹ H. Tajfel and J. C. Turner, *An Integrative Theory of Intergroup Conflict*, in W. G. Austin and S. Worchel (eds.), *The Social Psychology of Intergroup Relations*, Brooks/Cole, Monterey, 1979, p. 56-65.

Mi-am completat cafeaua și am reîncălzit-o. Acum sunt pregătit, înfilit în halatul meu pufos și moale, cu picioarele rezemate pe un scaun de birou în sufrageria veșnic rece. Să vedem, mă pregătesc de un transplant de celule stem pentru cancerul meu care a recidivat, trebuie să-mi găsesc urgent un loc unde să stau, masterul și munca mi le-am suspendat din cauza tratamentului, toate în timp ce mă simt înghețat în tranziția de a trăi în altă țară. Se rezolvă toate până ajung la zi cu povestea.

Preludiu

August 2018

Simt că am îmbătrânit. Nu fizic, ci sufletește. Mă uit la pozele dinainte de boală, în care o îmbrățișam pe Saina și nu mă mai regăsesc. Cine e tânărul ăla cu păr creț? Am pierdut conexiunea cu el. Sunt un bărbat îmbătrânit pe dinăuntru care a crescut peste el, l-a invadat și sufocat. Mi-am ucis sinele pentru a supraviețui, pentru a face față noilor provocări. Băiatul acela era inadecvat și a trebuit sacrificat. Acum încep să-l uit, deși trupul lui s-ar mai găsi undeva sub straturile de magmă care au făcut totul scrum. Nu mi-e frică de moarte, am murit deja de mai multe ori.

Într-un timp scurt, am fost forțat să învăț ce altcineva învață într-o viață despre oameni, relații, existență și propria ființă. Uneori, informația este atât de abundentă încât îmi blochează sinapsele și le scurt-circuitează. Primesc datele, însă nu reușesc să le înțeleg, nu știu ce să fac cu ele și cum anume ar trebui să mă comport. În timp, ele se așază bit cu bit și simt că-mi recapăt funcțiile gândirii, recuperare pe care imediat o regret.

Creierul reptilian dorește să facă o catalogare binară a tot ce experimentează, însă cortexul nu mi-o permite. Senzația mea este că oamenii nu sunt toți buni sau toți răi și că nici nu există oameni buni sau răi. Experiențele nu sunt toate bune sau rele, nu există experiențe bune sau rele. Binele e pătat de rău, iar răul e pătat de bine. Totul se desfășoară cu o precizie

statistică. Însă nici relativismul nu-i pe gustul meu. Cred că pur și simplu lucrurile sunt mult mai complexe decât mi-aș dori și decât aș avea capacitatea să le cuprind și înțelege.

Știu că există oameni cruzi pe lumea asta, însă tot mă mir când întâlnesc unul. M-aș aștepta să fie sensibilizat cumva de cancerul meu, să văd vreo licărire de compasiune pentru situația în care mă găsesc. Urăsc victimizarea, nu caut comizerăția, însă e, totuși, reacția normală pe care majoritatea oamenilor o are. Nu, însă, și la acest individ. La el văd un pustiu plin de ură. Nu numai că lipsește empatia, dar ar vrea să-mi facă rău dacă s-ar putea. Prezența mea îl deranjează excesiv.

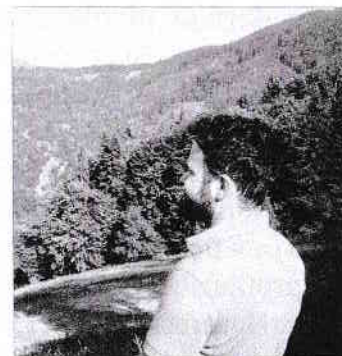
Cu toată îmbătrânirea mea, care ar da de înțeles o înțelepțire, mă văd luptându-mă cu mânia. Îi țin minte pe toți care îmi fac rău și chiar își bat joc de mine când sunt în țărână, lovit, încercând să mă agăț de viață. Simt că aș putea să-i pulverizez doar prin vivacitatea flăcărilor mele interioare. Știu că tot ce trebuie să fac e să am răbdare, iar la momentul potrivit să lovesc din umbră și să răzbun toată malițiozitatea. Sunt însetat să mi se facă dreptate.

Cum să te ridici peste toate acestea și să ierți? Asta e întrebarea pe care mi-o pun zilnic în ultimul timp. E noua mea luptă pentru a-mi păstra umanitatea și a nu fi contaminat de sadismul lor.

Ultimul weekend la munte înainte de plecarea în Anglia. Cine știe cât timp va mai trece până când îmi voi mai arunca ochii pe vârfurile tăioase, transpira rece pe terasă sub privirile de cireșă neagră ale păsărilor, în zâmbetul cu limba scoasă al câinilor ce cutreieră timizi și sub mărturia oarbă a

copacilor scârțâitori. Locul unde am scris multe pasaje bune din #poțisărâzi, unde am simțit că totul e prea frumos ca să fie adevărat și am intuit că ne desfătăm pe buza calamității. Acum era locul unde simțeam aceleași dureri în tricepsul mâinii stângi ca în iarna de la finalul lui 2015. Nu dădusem drumul la căldură și dormisem în frig. Da, asta era explicația.

La revedere munte

Oprire dulce Brașov

În ultimul an mă pregătisem intens pentru masterul în *graphic design* ce avea să mă aștepte pe meleaguri străine. Nu prea știam să desenez, așa că în octombrie 2017 am început să învăț.

Cândva prin clasa a VIII-a m-am apucat să mâzgălesc pe hârtie. Ascultam CD-urile cumpărate de tata de la magazinul Muzica și îmi lăsam mâna să se joace sub impulsurile subconștientului. Ieșeau numai monștri, însă tot procesul era intens terapeutic, extrem de folositor pentru mine în perioada respectivă, plină de stresul Capacității, al adaptării într-o nouă școală și al drumului către botez bulversat de versurile tentante ale lui Eminem.